

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **G., akciová spoločnosť** so sídlom v B., IČO: X., Č., proti povinnému **J. akciová spoločnosť B.** so sídlom v B., **o vymoženie 61,71 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. Er 706/1998, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., Exekútorový úrad so sídlom v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 24. septembra 2009, sp.zn. 2 CoE 32/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením zo 4. júna 2009, č.k. Er 706/1998- 21 vyhlásil exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod sp. zn. EX 54/1998 za neprípustnú a exekúciu zastavil. Exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že v dôsledku zániku povinného (obchodnej spoločnosti) výmazom ex offo z obchodného registra bez právneho nástupcu, povinný stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania. O náhrade trov exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku s odôvodnením, že oprávnený v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie (t.j. že v budúcnosti dôjde k zániku povinného subjektu výmazom z obchodného registra), a preto ho nemohol zaviazať na náhradu trov exekúcie vzniknutých súdnemu exekútorovi.

Krajský súd v Prešove na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 24. septembra 2009, sp.zn. 2 CoE 32/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prípade zastavenia exekúcie má súd možnosť a nie povinnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného, nie však povinného. Predpokladom uloženia tejto povinnosti oprávnenému je uváženie súdu o miere jeho procesného zavinenia na zastavení exekúcie. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že oprávnený dôvod zastavenia exekúcie spočívajúci vo výmaze povinného z obchodného registra z objektívneho hľadiska nemohol predvídať, čím správne vylúčil akékoľvek zavinenie oprávneného. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Uviedol, že oprávnený má svoj procesný podiel na zastavení exekúcie, keď návrh na vykonanie exekúcie podal proti nemajetnému povinnému. V súvislosti s námietkou vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., uviedol, že „keďže sa napriek tejto skutočnosti uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie, bola mi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom na podanie dovolania.“

Oprávnený sa stotožnil s názorom a postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu o nepriznaní náhrady trov exekúcie exekútorovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého

účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená a dovolateľom ani namietaná.

Dovolateľ v podanom dovolaní uvádza, že na odvolacom súde sa „uskutočnilo“ pojednávanie a postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu spisu však vyplýva, že odvolací súd konal vo veci bez nariadenia pojednávania. Dovolateľ mal zrejme na mysli skutočnosť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Z toho vyplýva, že ak sa má naplniť predpoklad prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., musí zo strany súdu ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom. Pokiaľ však procesný predpis výslovne určitú povinnosť neukladá (ako napr. ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p.), nemôže tomu zodpovedajúci postup súdu naplniť predpoklady prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení, ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V odvolacom konaní môže súd konať tak, že nariadi pojednávanie alebo o odvolaní rozhodne bez nariadenia pojednávania. Z ustanovenia § 214 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) vyplýva, že základnou formou rozhodovania o odvolaní je konanie bez pojednávania. Pojednávanie nariadi odvolací súd obligatórne len za predpokladu, že odvolanie je podané proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým treba rozumieť len odvolanie podané proti rozsudku, za podmienok uvedených v ustanovení odseku 1 písm. a/, b/ a c/. V ostatných veciach odvolaciemu súdu nie je daná povinnosť pojednávanie nariadiť.

V označenej veci bolo odvolanie podané iba proti výroku o náhrade trov exekúcie. Súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. na jeho prejednanie nemusel nariadiť pojednávanie. Preto teda ak o tomto odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, neukrátil súdneho exekútora na jeho procesných právach vyplývajúcich z občianskeho súdneho poriadku.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. mája 2010

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská